

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniæ Agrippinæ, 1602

Mag. Franciscus Xauier, & Mag. Simon in Indiam destinantur XVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

nuè operam nauarūt, ne annonæ inopia pauperes opprimerentur. Itaque tria millia egenorum hominum varijs in locis alebant. Ad nostros præterea nonnulli, ijsque præclari tum adulescentes, tum viri, adiuncti sunt.

*MAGISTER FRANCISCVS,
Xavier, & Magister Simon in Indiam destinantur.*

CAPVT XVI.

L Vtetiꝯ Parisiorum Doctoreꝯ quendam Theologū, Iacobū Goucanum nomine, fuisse diximus, cum qui collegij diuæ Barbaræ moderator, iniusta indignatione cōmotus, virgarum supplicium in Ignatium primo constituit; veritate deinde, hominisque innocentia placatus, paratum supplicium in honorem ac reuerentiam vetit. Is erat vir pius, & grauis, & cum Ignatio, beneuolentia ex errore illa parta, coniunctissimus. Qui magno Dei gloriæ desiderio affectus, & Ignatij sociorumque æquè incensam voluntatem, & sensus in hominum salutem consentientes exploratos habens: scripsit ad Ignatium, magnum ostium in Orientis India apertum esse; latissimum ipsi socijsque patere campum, si
qui

lib. 2. ca. 3.

qui fortè regiones illas petere vellent.
 Cupere se scire, quid sentiat; quo ani-
 mo ipse, quo socij sint. Ad hæc Ignati-
 us, se suosq; in Pontificis Maximi po-
 testate esse: illius se imperium illius:
 nummum intueri: quo vis terrarū à Chri-
 sti Vicario mittantur, non detrectatur:
 ros imperium. Hac responsione ab Ig-
 natio Goueanus accepta, Ioannem
 III. Lusitaniæ Regem suum, tota de-
 re certorem facit. Rex nō tam impe-
 rij prop. gandi, quā Christiani nomi-
 nis amplificandi, & Indorum salutis
 percupidus, Petro Mazcharenæ suo a-
 pud summum Pontificem Oratori
 mandat, de hac re vti cū Ignatio agat:
 illius ad Goueanum, Goueani ad se
 epistolas mittit: à summo Pontifice,
 si non plures, sex minimū impetret: de-
 niq; det operam, vt, quo rem confici-
 at, neq; labori neq; sumptui parcat.
 Functus est Orator officio suo diligen-
 ter: Ignatium alloquitur: Regis lite-
 ras ostendit. Porro ab Ignatio illud
 accipit, se suosque haud sui iuris esse:
 summi esse Pontificis imperare: suum,
 sociorumque parere: duos quidē impe-
 trare, non fore, vt sibi vidēbatur, labo-
 riosum; plures autē perdifficile. Cū
 autem Regis legatus instaret, & vehe-

mentius Ignatium vrgeret, vt ex decē socijs, sex vt minimum, ex Regis voluntate eam prouinciam acciperent, Ignatius, sereno placidoque vultu, ijs ferè verbis respondit: Si ex decem, ad vnā prouinciam sex auferas, quid, Iesubone, reliquo terrarū orbi relinques? In summa, rogatus Pontifex, iubet vt ex Patribus duo, ad arbitrium Ignatij, proficiantur in Indiam: electique sunt ad hanc prouinciam magister Simon Rodericus, & magister Nicolaus Bobadilla. Simō quarrana tū febris laborabat, nauique in Lusitaniam vectus est. Ex Calabria Nicolaus in urbem accersitus est, qui egestate, assidueque laboribus confectus, ex cruciari præterea grauitè laborans, eo ipso tempore venit, quo Petrus Orator discessum in Lusitaniam parabat. Qui cū neque profectiois tempus differre, neque sine altero ex nostris comite, omnino abire vellet, & magister Bobadilla morbo impeditus, consequi Legatum non posset: felici sorte magister Franciscus Xauier in eius locum hac ratione suffectus est. Iacebat Ignatius ægrotus, & Francisco ad se vocato, Non te, inquit, Francisce, clam est,

duo

duob. ex nobis proficiscendū, summi
 Pōtificis iussū, in Indiā esse: Bobadilla
 aut huic muneri destinato, in præsenti
 per morbū ire nō licere, neq; Oratori,
 propter festinationem expectare. Tuū
 hoc, Frāscie, munus; tua hæc prouin-
 cia est. Tum ille per alacriter, Ecce e-
 go præso sum. Itaq; postridie cum O-
 ratore discessit; cū ad salutandōs ami-
 cos, cōplectēdos fratres, vilē tunicā re-
 sarcieudā, paucularū horarū temp^o ha-
 buisset. Atq; eo animo, eoq; vultu dis-
 cessit, vt iam tum Dei prouidētiā sapi-
 entissimè suauissimèq; omnia dispo-
 nentis, & Franciscum ad tam glorio-
 sos labores vocantis, conijcere facitē
 posses. Atq; eo tēpore Ignatius, Socio-
 tate nondū constituta, tamen si parentis
 tenebat locū; vt qui filios illos in Chri-
 sto genuerat: non tamen præpositus e-
 rat vt Dei nomine iubere posset. Ex
 quo virtus obedientiæ & charitatis ar-
 dor in Francisco magis enatuit. Illud
 addam, quod de Patre Magistro Iaco-
 bō Laine aliquoties audiui. Multo an-
 tea, dum iter per Italianā peregrina-
 tes facerent Iacobus & Franciscus,
 fiebat non raro, vt Fran. sens ex so-
 mno expergestus, Iacobū excitaret,
 & diceret, Quā sum, Deus bone, defa-
 tiga-

tigu! Scis quid mihi, frater, in quiete acciderit? Somniabam, me Indum, Aethiopemve humeris sustulisse, & aliquādiu gestasse, sed utque adeo graue, ut suo me pondere perire opprimeret: itaque fessus valde sum. Huic affine est, quod à magistro Hyeronymo Domeneco accepi, qui magnam cum Francisco Bononiæ consuetudinem habuisset. Is affirmabat, Franciscum, iam ab eo tempore, de rebus Indicis, deque illarum gentium ad fidem conuersione, libentissimè loqui solitum esse: quasi hanc sibi prouinciam, aliquando obuenturam, animus præfagiret, eiusque rei incensam præ se tulisse cupiditatem.

SOCIETAS A PAULO III.

Pontifice Maximo confirmatur.

CAPVT XVII.

Sed quoniā suos, & sociorū labores atque cōsilia pro salute proximorū suscepta, ita demum & Deo grata & proximis utilia fore sperabat Ignatius, si ea summus Pontifex sua auctoritate atque iudicio comprobasset: Paulo III. Pont. Max. per Gasparum Contarenum Cardinalem, propositum suum & sociorum significauit: Se
 suos